

ČESKÁ REPUBLIKA

**ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY**

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Barbary Pořízkové a soudců JUDr. Radana Malíka a JUDr. Petra Mikeše, Ph.D., v právní věci žalobce: **M. Ch.**, zast. Mgr. Viktorem Chytkou, advokátem se sídlem Čechyňská 419/14a, Brno, proti žalovanému: **Krajský úřad Moravskoslezského kraje**, se sídlem 28. října 2771/117, Ostrava, proti rozhodnutí žalovaného ze dne 30. 3. 2016, č. j. MSK 2769/2016, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Ostravě ze dne 26. 8. 2016, č. j. 19 A 6/2016 – 27,

t a k t o :

- I.** Kasační stížnost **se zamítá.**
- II.** Žádný z účastníků **nemá právo** na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

[1] Podanou kasační stížností se žalobce (dále jen „stěžovatel“) domáhá zrušení v záhlaví uvedeného rozsudku Krajského soudu v Ostravě (dále jen „krajský soud“), kterým byla dle § 78 odst. 7 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“), jako nedůvodná zamítnuta jeho žaloba proti shora označenému rozhodnutí žalovaného. Tímto rozhodnutím bylo zamítnuto jeho odvolání proti rozhodnutí Městského úřadu Kopřivnice (dále jen „správní orgán“) ze dne 12. 11. 2015, č. j. 56436/2015/Rozs (dále jen „prvostupňové rozhodnutí“).

[2] Prvostupňovým rozhodnutím byl stěžovatel uznán vinným z přestupku podle § 125c odst. 1 písm. f) bod 2 zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích a o změnách některých zákonů (zákon o silničním provozu), ve znění účinném pro projednávanou věc (dále jen „zákon o silničním provozu“), kterého se dopustil tím, že dne 9. 6. 2015 v 17:00 hodin řídil motorové vozidlo tovární značky Hyundai i40, RZ X (SK), v katastru obce Příbor - Hájov, na silnici I/48, u připojovacího pruhu na tuto silnici ve směru další

jízdy na obec Nový Jičín nedovolenou rychlostí, přičemž mu byla Policií ČR jako nejnižší skutečná rychlost naměřena rychlost jízdy 146 km/h, a tím překročil nejvyšší dovolenou rychlost stanovenou zákonem o silničním provozu mimo obec o 50 km/h a více, přesně o 56 km/h, tedy svým jednáním porušil § 18 odst. 3 zákona o silničním provozu. Stěžovateli byla uložena pokuta ve výši 5 500 Kč a zákaz činnosti spočívající v zákazu řízení motorových vozidel na dobu 6 měsíců s tím, že zákaz počíná dnem nabytí právní moci rozhodnutí. Dále mu byla uložena povinnost uhradit náklady řízení spojené s projednáním přestupku paušální částkou ve výši 1 000 Kč.

I. Vymezení věci

[3] Předmětem sporu je otázka, zda bylo rozhodnutí žalovaného vydáno v souladu se zákonem, konkrétně zda byl porušen § 74 odst. 1 zákona č. 200/1990 Sb., o přestupcích, ve znění účinném pro projednávanou věc (dále jen „zákon o přestupcích“).

[4] Dle závěrů krajského soudu správní orgán nezkrátil stěžovatelova práva tím, že neakceptoval jeho omluvu z ústního jednání nařízeného na 12. 11. 2015 a rozhodl bez jeho účasti.

[5] Krajský soud odkázal na závěr vyslovený Nejvyšším správním soudem v rozsudku ze dne 21. 3. 2013, č. j. 9 As 101/2012 – 60, dle kterého uplatnění práva na projednání přestupku v přítomnosti obviněného z přestupku předpokládá určitou součinnost jak ze strany správního orgánu, tak ze strany samotného obviněného z přestupku, kterou lze spatřovat např. v tom, že se fyzicky dostaví, případně se náležitě omluví, pokud se nemůže dostavit, byť se jednání zúčastnit chce. Správní orgán má povinnost akceptovat omluvu, která je náležitá. To předpokládá jak její bezodkladnost, tak i relevanci důvodů, o něž se opírá.

[6] Za správný považoval i závěr žalovaného ohledně vydání prvostupňového rozhodnutí za situace, kdy správní orgán neměl k dispozici písemnou omluvu, toliko e-mail ze dne 12. 11. 2015. Toto podání stěžovatel doložil ve lhůtě 5 dnů originálem předaným k poštovní přepravě dne 12. 11. 2015 spolu s příloženým rozhodnutím o dočasné pracovní neschopnosti od 11. 11. 2015. Z tohoto rozhodnutí neplyne, že by zdravotní stav stěžovatele byl natolik vážný, že by mu neumožňoval zúčastnit se zmiňovaného jednání. Žádné další podklady, ze kterých by bylo možné seznat, jaký byl přesně jeho zdravotní stav, nepředložil. Nesdělil ani žádné informace, které mu fakticky brání k dostavení se k ústnímu jednání. Dle závěru rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 1. 2015, č. j. 6 As 215/2014 – 25, leží důkazní břemeno ohledně prokázání náležitosti omluvy na osobě, která omluvu podává. Zároveň lze po obviněném z přestupku v případě sériových omluv z jednání spravedlivě žádat, aby při každé další omluvě stále úzkostlivěji dbal na to, aby naplnil požadavky na něj kladené v souvislosti s omluvou (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 1. 8. 2013, č. j. 9 As 90/2012 – 31).

[7] Správní orgán postupoval v souladu se zákonem, nařídil-li ústní jednání na 12. 11. 2015 a v témže předvolání k ústnímu jednání stanovil náhradní termíny na dny 16. 11. 2015 a 18. 11. 2015 pro případ, že se z nařízeného ústního jednání (řádného termínu a vždy následujícího po sobě jdoucího náhradního termínu) stěžovatel včas a náležitě omluví. Text předvolání byl přehledný a srozumitelný, obsahoval samostatný odstavec, ve kterém bylo uvedeno, že v případě řádné omluvy na stanovený termín ústního jednání dne 12. 11. 2015 se stanovují náhradní termíny na 16. 11. 2015 a na 18. 11. 2015.

[8] Námitku odnětí práva činit úkony a uplatňovat svá práva v řízení prostřednictvím zástupkyně označil soud za nedůvodnou, neboť prvostupňové rozhodnutí bylo vydáno dne 12. 11. 2015 a plná moc, již stěžovatel zmocnil advokátku Mgr. Mokrošovou k jeho zastupování

pokračování

ve správním řízení, je datována až ke dni 13. 11. 2015. Plnou moc stěžovatel doručil správnímu orgánu až 14. 12. 2015 spolu s odvoláním.

[9] O žádosti o delegování věci Městskému úřadu Vsetín bylo rozhodnuto v souladu se zákonem. Správní orgán správně neshledal v žádosti stěžovatele důvody pro postoupení věci dle § 55 odst. 3 zákona o přestupcích a informoval o tom stěžovatele formou sdělení, které je, včetně podrobné argumentace, obsaženo v předvolání k ústnímu jednání ze dne 22. 10. 2015.

II. Obsah kasační stížnosti a vyjádření ke kasační stížnosti

[10] Proti rozsudku krajského soudu podal stěžovatel kasační stížnost, jejíž důvody podřazuje pod § 103 odst. 1 písm. a) a písm. b) s. ř. s.

[11] Má za to, že zjištěný skutkový stav, ze kterého krajský soud vycházel, byl zjištěn v rozporu se zákonem, konkrétně v rozporu s § 74 odst. 1 zákona o přestupcích a § 49 zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu (dále jen „správní řád“).

[12] Namítá, že jelikož byl den ústního jednání čtvrtek 12. 11. 2015 a následující alternativní den ústního jednání pondělí 16. 11. 2015, měl stěžovatel poměrně omezenou možnost zjistit, že jeho omluva byla pro správní orgán nedostatečná. V této souvislosti nekonal další jednání a bez dalšího rozhodl ve věci bez účasti stěžovatele. Dne 16. 11. 2015 mu rozhodnutí odeslal, z čehož teprve stěžovatel seznal, že jeho omluva byla vyhodnocena jako nedostačující.

[13] Bez ohledu na to, že stěžovatel nemohl nedostatečnost své poslední omluvy zjistit, správní orgán rozhodl bez právního důvodu, neboť omluva byla doplněna rozhodnutím lékaře o pracovní neschopnosti, jež by měl jako důvod omluvy obstat. Dle § 56 odst. 2 zákona č. 187/2006 Sb., o nemocenském pojištění (dále jen „zákon o nemocenském pojištění“), má pojištěnec povinnost zdržovat se v místě bydliště.

[14] Poukazuje na fakt, že ve všech svých omluvách uváděl, že se chce jednání zúčastnit a využít svého práva označovat důkazy ve svůj prospěch a zároveň všechny své neúčasti na jednáních řádně omlouval. Snaha o řádné ústní projednání přestupku je patrna z jeho podnětu na změnu místní příslušnosti projednávajícího úřadu i ze zplnomocnění advokátky Mgr. Lucie Mokrošové, která ho měla v posledním nařízeném termínu ústního jednání zastupovat.

[15] Stěžovatel namítá, že zpřísnění požadavků na řádnou omluvu z ústního jednání se nedají bez dalšího použít na všechny typy nebo důvody omluv, zejména je-li omluva podpořena rozhodnutím lékaře o pracovní neschopnosti, během které má pojištěnec povinnost zdržovat se v místě bydliště a má povoleny pouze omezené vycházky, které může využít k lehké rehabilitaci chůzí na čerstvém vzduchu. Z toho důvodu také žádal o změnu místní příslušnosti projednávajícího úřadu, neboť při potížích s pohybovým aparátem a vyhřezlou meziobratlovou plotýnkou by mu činilo výrazný problém cestovat delší trasu k účasti na ústní jednání.

[16] Žalovaný ve svém rozhodnutí uvedl výčet provedených důkazních prostředků a větu, že tyto „[b]yly v neprospěch stěžovatele a dokládaly správnost naměřené rychlosti vozidla, který stěžovatel řídil, tedy prokázaly přestupek dle § 125c odst. 1 písm. f) bod 2 zákona o silničním provozu. Nelze vytýkat, že nebyl zajištěn důkaz ve prospěch stěžovatele, když takový nebylo možné opatřit.“

[17] Proti výše uvedenému se ohrazuje, neboť správnímu orgánu nepřisluší ad hoc rozhodnout, zda je možné opatřit důkaz ve prospěch stěžovatele či nikoliv. K tomu má sloužit právě ústní jednání, kde se obviněnému umožňuje označit důkazy v jeho prospěch a k věci se vyjádřit. Správní orgán může až po označení důkazu rozhodnout, zda k němu přihlédne

či nikoli, popř. zda skutečně svědčí ve prospěch stěžovatele či nikoli. Pokud ale rozhodl bez účasti stěžovatele, neboť považoval důkazy za dostatečné i přesto, že se stěžovatel jednání chtěl účastnit a svoje práva na ústním jednání hájit, učinil tak v rozporu se zákonem. Ad absurdum, pokud by takové jednání správního orgánu bylo označeno za zákonné, celé ústní jednání by se u přestupkového řízení nemuselo konat, neboť by sám správní orgán posuzoval, zda jsou zjištěné důkazy dostatečné a zda může stěžovatel ještě nějaké důkazy navrhopat ve svůj prospěch či nikoli.

[18] Nesouhlasí s aplikací závěru rozsudku Nejvyššího správního soudu sp. zn. 9 As 101/2012 na tento případ, neboť dané rozhodnutí dopadá na případ obdobný, avšak uskutečněný za zcela jiných okolností. Obviněný z přestupku v dané věci se z jednání neomluvil vůbec, resp. se omluvil po termínu a nekvalifikovaně a zároveň nijak neprojevoval svůj zájem se na jednání zúčastnit.

[19] Ve výše uvedeném rozhodnutí se navíc uvádí, že: „[s]amotná povaha práva na projednání přestupku v přítomnosti obviněného pro svou realizaci v praxi vyžaduje též jistý stupeň součinnosti také ze strany obviněného z přestupku, kterou lze spatřovat např. v tom, že se fyzicky dostaví, případně se náležitě omluví, v těch svým charakterem výjimečných případech, kdy se nemůže dostavit, byť se chce jednání zúčastnit.“ Z argumentace stěžovatele přímo vyplývá, že se jednání účastnit chtěl a omluvy byly řádné a podložené relevantními důvody, byť poslední z omluv nebyla správním orgánem akceptována. Přípodobnění daného případu je proto nesprávné.

[20] Výše citovaný rozsudek nedopadá na stěžovatelův případ dále ani proto, že za účelem projednání přestupku zmocnil zástupkyni, aby jej při ústním jednání zastoupila, a to před okamžikem, než se o zamítnutí poslední omluvy na termín 12. 11. 2015 dozvěděl a navíc požádal i o změnu místní příslušnosti projednávajícího úřadu právě proto, aby se jednání mohl zúčastnit osobně.

[21] Z výše uvedených důvodů navrhuje zrušení rozsudku krajského soudu a vrácení tomuto soudu k dalšímu řízení.

[22] Žalovaný se ke kasační stížnosti nevyjádřil.

III. Posouzení Nejvyšším správním soudem

[23] Nejvyšší správní soud posoudil formální náležitosti kasační stížnosti a shledal, že kasační stížnost byla podána včas, jde o rozhodnutí, proti němuž je kasační stížnost přípustná a stěžovatel je zastoupen advokátem (§ 105 odst. 2 s. ř. s.). Na základě kasační stížnosti přezkoumal napadený rozsudek krajského soudu v souladu s § 109 odst. 3 a 4 s. ř. s., vázán rozsahem a důvody, které uplatnil stěžovatel v podané kasační stížnosti, dospěl k závěru, že kasační stížnost není důvodná.

[24] Dle § 74 odst. 1 zákona o přestupcích koná správní orgán v prvním stupni o přestupku ústní jednání. V nepřítomnosti obviněného z přestupku lze věc projednat jen tehdy, jestliže odmítne, ač byl řádně předvolán, se k projednání dostavit nebo se nedostaví bez náležité omluvy nebo důležitého důvodu.

[25] Správní řád je obecnou procesní normou, jež se užíje ve všech správních řízeních, pokud pro některá zvláštní řízení neupravuje dílčí procesní kroky speciální zákon. V řízení o přestupcích je tímto zvláštním zákonem zákon o přestupcích, proto § 49 správního řádu nelze v dané věci použít. Ostatně ve znění § 49 odst. 1 správního řádu se předpokládá ústní jednání vždy, kdy tak stanoví zákon, což zákon o přestupcích činí (srov. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 31. 7. 2009, č. j. 2 As 60/2008 – 111, ze dne 7. 10. 2009, č. j. 1 As 66/2009 – 81).

pokračování

[26] Stěžovateli bylo dne 26. 8. 2015 správním orgánem doručeno oznámení o zahájení přestupkového řízení a předvolání k ústnímu jednání nařízené na 7. 9. 2015. Dne 2. 9. 2015 se stěžovatel telefonicky omluvil z účasti, jako důvod uvedl dlouhodobě plánovanou školicí akci. Toto sdělení dne 7. 9. 2015 písemně doplnil. I přesto, že tato omluva nebyla učiněna bezodkladně, správní orgán ji uznal s upozorněním, že obdobné překážky účasti (pracovní povinnosti) správní orgán v dalším řízení již neuzná.

[27] Dne 21. 9. 2015 mu bylo doručeno další předvolání k ústnímu jednání nařízené na 30. 9. 2015. Z účasti se stěžovatel omluvil kvůli zdravotním důvodům, které doložil rozhodnutím o dočasné pracovní neschopnosti vystaveným dne 22. 9. 2015. V rozhodnutí bylo uvedeno datum příští kontroly 2. 10. 2015 s povolenými vycházkami. V rozhodnutí nebyly specifikovány jeho obtíže (sám stěžovatel uváděl vyřeznutí pátého a osmého obratle po předchozí fraktuře páteře). Omluva byla podána k poštovní přepravě dne 25. 9. 2015 a správnímu orgánu doručena ještě před konáním ústního jednání. I přesto, že ani tato omluva nebyla učiněna bezodkladně, ji správní orgán akceptoval.

[28] Následně byl znovu předvolán k ústnímu jednání na 22. 10. 2015, předvolání mu bylo doručeno dne 9. 10. 2015. Z účasti na jednání se opět omluvil – zprávou odeslanou prostřednictvím e-mailové komunikace bez zaručeného elektronického podpisu dne 20. 10. 2015. Následně byla na upozornění správního orgánu doplněna o písemné podání i s příloženým rozhodnutím o dočasné pracovní neschopnosti vystaveným dne 19. 10. 2015 s datem příští kontroly 26. 10. 2015. Současně bylo na rozhodnutí uvedeno, že stěžovatel je neschopen práce od 19. 10. 2015, tudíž šlo o nově vystavené rozhodnutí o pracovní neschopnosti a nešlo o kontinuální neschopnost, jak stěžovatel sám uváděl. Rovněž mu byly opětovně povoleny vycházky. K omluvě připojil také žádost dle § 131 odst. 5 správního řádu o postoupení věci k Městskému úřadu ve Vsetíně kvůli přetrvávající pracovní neschopnosti spojenou s omezením hybnosti v důsledku vyřeznutí pátého a osmého obratle. I tato omluva byla správním orgánem uznána.

[29] Dne 3. 11. 2015 bylo stěžovateli doručeno další předvolání a to na 12. 11. 2015 na 13 hod. Předvolání bylo koncipováno tak, že nebude-li se moci v uvedený termín k ústnímu jednání dostavit, stanovuje se nový termín ústního jednání na 16. 11. 2015 anebo 18. 11. 2015. Současně bylo uvedeno, že náhradní termíny jsou stanovené pouze pro případy, kdy se z předchozího termínu ústního jednání stěžovatel řádně omluví, a že si nemůže vybrat libovolné datum z uvedených.

[30] Stěžovatel byl v každém jednotlivém případě řádně předvolán. Předmětem sporu je řádnost poslední omluvy, kterou učinil v reakci na předvolání k ústnímu jednání na 12. 11. 2015.

[31] Stěžovatel poslal dne 12. 11. 2015 v 10:37 hodin prostřednictvím e-mailové komunikace bez zaručeného elektronického podpisu zprávu, že se na jednání nemůže dostavit kvůli nadále trvající pracovní neschopnosti, kterou ničím nedoložil. Tuto omluvu správní orgán neakceptoval. Nevyhodnotil ji ani jako důvodnou ani jako včasnou, a proto v souladu s § 74 odst. 1 zákona o přestupcích vedl ústní jednání bez účasti stěžovatele.

[32] Správní orgán má povinnost akceptovat omluvu, která je náležitá, což předpokládá jak její bezodkladnost, tak i relevantnost důvodů, o něž se opírá. Jen taková omluva poskytuje možnost obviněnému z přestupku dosáhnout odročení jednání z důvodů spočívajících na jeho straně. Možnost omluvy z ústního jednání o přestupku tak pro obviněného z přestupku představuje určité zákonem předvídané dobrodiní, jehož využití je však nutno spojit s požadavky, které zaručí jeho výkon, jenž nebude kolidovat se samotným účelem řízení – projednáním přestupku.

[33] Za bezodkladnou nelze považovat v pořadí čtvrtou omluvu doručenou správnímu orgánu 9 dní poté, co bylo stěžovateli doručeno předvolání k ústnímu jednání v případě, že důvodem omluvy je tvrzená dlouhotrvající pracovní neschopnost.

[34] Ze spisu plyne, že stěžovateli byly uznány za důvodné tři omluvy, teprve čtvrtá nebyla (ani po doplnění písemným podáním) akceptována. Právní úprava omluvy z ústního jednání o přestupku klade i na obviněného z přestupku, který se omlouvá, požadavky a zcela rozhodně nejde o nástroj, který by měl sloužit k naprostému znemožnění projednání přestupku. V případě sériových omluv z jednání lze po obviněném spravedlivě žádat, aby při každé další omluvě stále úzkostlivěji dbal na to, aby naplnil požadavky na něj kladené v souvislosti s omluvou. Jakkoli má obviněný z přestupku právo na jeho projednání ve své přítomnosti, k jehož zabezpečení má napomoci i možnost omluvit se z jednání, svědčí-li pro to důležité důvody, nelze přehlížet, k tomu, že opakované omluvy z nařízeného jednání mohou v krajním případě zmařit možnost takové projednání vůbec uskutečnit. Aby se tak nestalo, je zcela na místě po obviněném z přestupku, který se v daném řízení opakovaně z ústního jednání omluvil, požadovat, aby v co nejširší míře usiloval o svou účast u nařízeného jednání, nebo, není-li to možné, aby s každou další omluvou stále více dbal na to, aby o ní byl správní orgán zpraven, a to pokud je možné, předem. Uznal-li již v řízení správní orgán obviněnému z přestupku několik jeho omluv a tím mu vyšel v jistém ohledu vstřícně, lze u následných omluv uplatit striktnější požadavky (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu sp. zn. 9 As 101/2012).

[35] Hodnocení, zda se v konkrétním případě jedná o náležitou omluvu, totiž provádí správní orgán i s ohledem na dosavadní průběh řízení. Proto i důvod, který může být dostatečný pro přeložení prvního ústního jednání, již nemusí být dostatečný i pro jeho další přeložení. Omluvu obviněného z přestupku je nutno posuzovat v kontextu všech okolností a celkového jeho přístupu a chování v průběhu celého správního řízení (srov. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 2. 5. 2013, č. j. 3 As 10/2013 – 32, ze dne 14. 5. 2009, č. j. 7 As 28/2009 – 99). V daném případě se stěžovatel omluvil z ústních jednání celkem 4x a až na poslední omluvu mu byly všechny uznány.

[36] Tvrzení stěžovatele, že v jeho případě šlo o trvající pracovní neschopnost, je v rozporu s obsahem rozhodnutí o pracovní neschopnosti, kde je uváděno, že jde o nová rozhodnutí se vzájemně nenavazujícími daty. Zvláště je i opakovaná shoda, popř. blízkost dat vydání rozhodnutí o pracovní neschopnosti s daty doručení předvolání k ústním jednáním. Tyto okolnosti svědčí o účelovosti jednotlivých omluv a nasvědčují snaze stěžovatele vyhnout se ústnímu jednání. Soud proto souhlasí se závěrem žalovaného i krajského soudu, že v postupu správního orgánu, který provedl ústní jednání v nepřítomnosti stěžovatele, jenž byl řádně předvolán, ale k jednání se nedostavil bez náležité omluvy, nelze spatřovat žádné pochybení.

[37] K námitce stěžovatele, že měl jen omezenou možnost zjistit, že jeho omluva nebyla dostatečná a že ji správní orgán neakceptoval, je nutné odkázat na závěr učiněný v rozsudku Nejvyššího správního soudu sp. zn. 9 As 90/2012. Z něj vyplývá, že byla-li omluva správnímu orgánu doručena méně než 24 hodin před plánovaným konáním ústního jednání, jdou případné obtíže se zjišťováním stanoviska správního orgánu k tíži stěžovatele, neboť jedná v souladu se zásadou *vigilantibus iura*, a proto bylo na stěžovateli, aby se u správního orgánu však informoval o přijetí své omluvy.

[38] V daném případě byla omluva doručena správnímu orgánu dvě a půl hodiny před nařízeným jednáním, ačkoliv stěžovatel tvrdí, že jeho pracovní neschopnost byla dlouhodobá. Obtíže se zjišťováním stanoviska správního orgánu jdou k tíži stěžovatele, tím spíše, věděl-li o své indispozici už dříve.

pokračování

[39] K námitce, že dle § 56 odst. 2 zákona o nemocenském pojištění je pojištěnec povinen se zdržovat v místě bydliště, je nutné dodat, že nikdo nenutil stěžovatele, aby tento předpis porušoval. Omluva z důvodu pracovní neschopnosti mu byla 2x akceptována. Z rozhodnutí o pracovní neschopnosti však omezení v pohybu nevyplývalo. V souvislosti s řetěžením omluv také musí být správní orgán obezřetnější a uplatňovat striktnější požadavky na jejich akceptaci a ty stěžovatel nenaplnil. Pokud by jeho třetí omluva z jednání byla řádně a věrohodně uplatněna, byla by mu uznána.

[40] Skutečnost, že stěžovatel požádal o změnu místní příslušnosti a jeho návrhu nebylo vyhověno, nemá za následek nezákonný postup správního orgánu. Takovým žádostem není vyhověváno automaticky na žádost účastníka, ale důvody v nich uvedené jsou podrobeny správnímu uvážení z hlediska naplnění okolností odůvodňujících požadovanou změnu, která je spíše výjimečná.

[41] Rozporuplné je tvrzení o zmocnění zástupkyně Mgr. Lucie Mokošové. Poslední termín ústního jednání byl 12. 11. 2015, přičemž plná moc je datovaná až ke dni 13. 11. 2015. Soud má ohledně této argumentace určité pochybnosti, neboť věrohodnosti zastoupení, resp. plné moci rozhodně nespovídá to, že v hlavičce plné moci je uvedeno přesné číslo jednací rozhodnutí žalovaného, které bylo stěžovateli doručeno až 27. 11. 2015.

[42] S námitkou stěžovatele, že zpřísnění požadavků na řádnou omluvu z ústního jednání se nedá použít zejména na omluvy podpořené rozhodnutím lékaře, soud nesouhlasí. Zpřísnění požadavků má za cíl zabránit obstrukcím a zbytečným průtahům v případě ústního jednání. Rozhodnutí o pracovní neschopnosti, které vzbuzuje pochybnosti (opakované vydání na den přesně anebo den předcházející nařízenému ústnímu jednání) není samo o sobě dostatečným; stěžovatel měl navíc povolené vycházky a z potvrzení lékaře ani nelze vyčíst žádný zvláštní (omezující) režim nařízený lékařem, popř. upřesnění stěžovatelových problémů (ty ze spisu plynou pouze z jeho tvrzení).

[43] Stěžovatel se mýlí, pokud tvrdí, že právě ústní jednání má sloužit k označení důkazů a že pokud správní orgán rozhodl bez něj, rozhodl v rozporu se zákonem. Dle § 36 odst. 1 správního řádu jsou účastníci oprávněni navrhnout důkazy a činit jiné návrhy po celou dobu řízení až do vydání rozhodnutí; správní orgán může usnesením prohlásit, do kdy mohou účastníci činit své návrhy. Stěžovatel se dozvěděl o zahájení řízení již ze záznamu o přestupku, tedy několik okamžiků po spáchání přestupku, neboť při sepisování záznamu vyjádřil svůj nesouhlas s naměřenou rychlostí a podepsal se. Následně byl opakovaně předvolán k ústním jednáním. Měl tedy možnost navrhnout či označit důkazy ve svůj prospěch během celého správního řízení, které trvalo několik měsíců. Vlastní pasivita jde k jeho tíži. Usnesení, kterým by došlo k časovému omezení pro činění návrhů účastníků, nebylo správním orgánem vydáno. Jak je již uvedeno výše, lze vést přestupkové řízení bez přítomnosti obviněného z přestupku za určitých podmínek. V posuzovaném případě byly naplněny, proto nelze hovořit o vydání rozhodnutí v rozporu se zákonem.

[44] Je pravda, že v podrobnostech se judikát sp. zn. 9 As 101/2012 odlišuje od nyní řešené věci, avšak závěr učiněný ohledně požadavků na omluvu z ústního jednání je obecný, aplikovatelný na všechny obdobné případy, a tudíž použitelný i na nyní řešenou věc. Jak je v části citované stěžovatelem uvedeno, z omluvy obviněného musí být současně patrná i jeho součinnost, nikoli pouze snaha prostřednictvím omluv řádně nařízená jednání mařit. Jak bylo vysvětleno výše, stěžovatelova omluva z ústního jednání nařízeného na den 12. 11. 2015 nespĺňovala podmínky řádné omluvy, a proto nebyla akceptována.

IV. Závěr a náklady řízení

[45] Z výše uvedených důvodů soud v souladu s § 110 odst. 1 s. ř. s. podanou kasační stížnost zamítl. O věci při tom rozhodl bez jednání postupem podle § 109 odst. 2 s. ř. s. dle kterého o kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud zpravidla bez jednání.

[46] Stěžovatel, který neměl v řízení úspěch, nemá ze zákona právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti (§ 60 odst. 1 s. ř. s. ve spojení s § 120 s. ř. s.).

[47] Žalovaný měl ve věci plný úspěch, proto by mu soud dle § 60 odst. 1 s. ř. s., ve spojení s § 120 s. ř. s., přiznal náhradu nákladů řízení proti stěžovateli, avšak jemu žádné náklady nevznikly, a proto mu je soud nepřiznává.

Poučení: Proti tomuto rozsudku **nejsou** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 20. dubna 2017

JUDr. Barbara Pořízková
předsedkyně senátu